

شعر بافی

شعربافی بواقع همان پارچه بافی است که جولائی نیز گفته می شود در فرهنگ فارسی شعر به معنای موی انسان و یا حیوان می باشد و به بافنده این کار موباف یا موتاب گفته می شود. اگر بخواهیم تاریخ شعر بافی که همان پارچه بافی است را دنبال کنیم باید گفت از آن زمان که انسان سعی کرد تا خود را از آسیب سرما و گرما محفوظ دارد و نیاز به تن پوش را احساس نمود، ابتدا با نی ، استخوان حیوانات ، تیغ ماهی ، سوزن و از الیاف گیاهی ، نخ مورد نیاز خود را تهیه و از برگ و پوست درختان و حیوانات پوششی برای خود فراهم نمود روند تکاملی به تدریج ادامه یافت و بشر توانست به وسایل و ابزار جدیدی دست یابد و از همان زمان پایه صنعت نساجی و پارچه بافی گذارده شد.

تاریخ دقیق اولین دستگاه بافندگی معلوم نیست ، شاید بتوان گفت هنر پارچه بافی در ایران قدمت چند ساله دارد . در حال حاضر حدود 50 دستگاه شعر بافی در محله ها و کارگاههای قدیمی شهر کاشان فعال می باشند .

مواد اولیه این دستگاهها ، ابریشم طبیعی می باشد که نوسان قیمت ابریشم در طول سال به کم و زیاد شدن تعداد دستگاهها کمک می کند.

پارچه های شعربافی که در خود شهر و کارگاههای خصوصی تولید می شود ، بیشتر به مناطق غرب و کردنشین کشور فرستاده می شود و ابعاد مختلفی دارد بعنوان مثال کارهای معروف به:

- 2 ذرع حدوداً 2 متر بصورت مربع

- 7 چارک 175 سانتیمتر بصورت مربع

- ذرع و نیم 5/1 متر بصورت مربع

ولی پارچه های تولید شده در این مرکز را بیشتر توریستها بعنوان روسری و شال گردن و برای روی میز و مبل خریداری می کنند . در حال حاضر یک دستگاه شعر بافی در مرکز هنر های سنتی مشغول بکار می باشد.

